

έλπιδιν' ἀποκτήση νίδιν συγκατένευσε νὰ κρούσῃ τὴν θύραν τοῦ ὑμεναίου καὶ τοι προκεχωρηκὼς ἥδη τὴν ἡλικίαν.

Η νέα κόμησσα σύζυγός του εἶχεν εὐφύτιν ἔξοχον καὶ θαυμασίαν καλλονὴν καὶ ἦτο μόλις δεκαεπταετής ὅτε δὲ κόμης τὴν ἐζήτησεν εἰς γάμον· οὖσα δὲ τότε παντελῶς ἀπειρος τοῦ βίου ἐδέξατο τὸν γάμον, διότι τὸν ἐθεώρησεν ὡς μέσον νὰ ἔξελθῃ τοῦ μοναστηρίου, ὅπου ἐζεπαιδεύετο, καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κύκλον τῆς κοινωνίας, τὴν δοϊκίαν ἐφαντάζετο ἐπίγειον ἐδέμη.

Ἐν τούτοις πέντε παρῆλθον ἔτη ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου, ἀλλ' δὲ κόμης δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀποκτήσεις κληρονόμουν. Ή δὲ κόμησσα ἔζη ἀφελῶς, τὸν μὲν χειμῶνα διακόνουσα ἐν Τουρίνῳ, τὸ δὲ ἔξαρ εἰς τὴν ἔξοχικὴν αὐτῆς ἔπαυλιν, σπανίως παρουσιαζομένη εἰς χοροὺς καὶ συναναστροφὰς, καὶ διλιγίστους ἔνοντας δεχομένη εἰς τὸν οἰκόν της, καὶ τούτους φίλους ἐπιστηθίους τοῦ γέροντος συζύγου της. Καὶ ὅμως δὲν παρεπονεῖτο, οὐδὲ ἐφάνετο γινώσκουσα ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἄλλος τρόπος τοῦ ζῆν διασκεδαστικῶτερος.

Ἐν τούτοις δὲ χρακτήρος τοῦ κόμητος βραχυπόδην ἐτραχύνθη ἡ λύπη καὶ ἡ ἀποτυχία τῶν ἐλπίδων του ἐνετύπωσαν ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ βραθείας, ἕντιδας, ἔγεινεν δέρυχολος, μερψίμοιρος καὶ κατ' ἔξοχὴν μνησίκακος, διότι καὶ ἄλλο τι πρὸ πολλοῦ τὸν κατετάραττεν.

Ο κόμης ἦτο ζηλότυπος!

Καὶ ἐζηλοτύπει ἄνευ αἰτίας, καθὼς συμβαίνει εἰς τοὺς δυστρόπους γέροντας, διότι οὐδέποτε ἡ κακολογία εὑρεῖν ἀφοροῦντα νὰ φέξῃ τὴν διαγωγὴν τῆς κομήσσης, ἥτις διήνυε τὸν βίον ὑπὸ τὰ βλέμματα τοῦ συζύγου της ἐν τελείᾳ γαλήνη, ἀπομεμαρτυμένη τῆς κοινωνίας, καὶ χωρὶς ποτὲ νὰ ζητήσῃ μεταβολὴν κατηστάσεως.

Καὶ ὅμως δὲ κόμης ἐζηλοτύπει, διότι ἐν τῇ ἀγρίᾳ αὐτοῦ ψυχὴ συνησθάνετο λαθραίως πως ὅτι δὲ κόμησσα δὲν ἔτοι εὔτυχής. Ἡλθεν ἡμέρα, καθ' ἓν κατέλαβεν αὐτὴν συλλογισμένην, ὠχρὰν καὶ περίλυπον, καὶ ἐκείνη μὲν τότε ὑπεκρίθη ὅτι μειδίζῃ, ἀλλ' δὲ πανοῦργος γέρων τὰ πάντα ἐμάντευσε καὶ τὰς μακρὸς ἀδύνατις, καὶ τὴν ἐκ τῆς ἀδικλείπτου μοναξίας ἀπελπισίαν, καὶ τὴν περὶ τῆς στερήσεως τῶν παρελθόντων ἀγαθῶν λύπην, καὶ τὸν περὶ τοῦ μέλλοντος φόβον! Πόσῳ εὐγχρίστως ἐχάριζε τὰς ἀπολειπομένας ὀλίγας ἡμέρας τοῦ βίου του, ἀν δένυστο ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν νὰ ἐμβρύνη εἰς τὴν κατεσπαραγμένην ἐκείνην καρδίαν,

καὶ νὰ καταλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸ αἴτιον τῆς τεραχῆς καὶ τῆς ἀθυμίας, ἵν τόσω ἀδεξίως ὑπέκρυπτε!

Τοιαύτην ἀρχὴν ἔσχον αἱ ὑπόνοιαι τοῦ κόμητος Μοντελέοντος, ἀλλὰ βαθμηδὸν ἡρχισαν νὰ διεικρίνιζονται καὶ νὰ λαμβάνωσι πραγματικωτέραν μορφὴν, τέλος ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐνόμισεν ὅτι εἰδεν! .

Ημέρα ἀπαισία ἦτον ἐκείνη!

Καὶ ὅμως δὲ κόμης ἀνεχειτίσθη, διότι ἐσκέφθη ὅτι δὲ ἐπιτυχία ἔξηρτατο ἐκ τῆς ἀταραξίας καὶ τῆς ὑπομονῆς του καὶ ὅτι, μία μόνη λέξις, ἐν νεῦμα, ἐν βλέμμα ἐδύνατο νὰ τὸν προδώσῃ καὶ νὰ καταστήσῃ ἀδύνατον διὰ παντὸς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας.

Καὶ τὸ κατώρθωσε! .

Ἐν τούτοις οἱ προσκεκλημένοι προσάρχοντο σωρῷδὸν, διότι ἀπασαὶ ἡ εὐγενὴς νεολαία τοῦ Πεδεμοντίου συνήγετο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κόμητος, τῆς ὁποίας πάντες ἐθαύμαζον τὸν φιλόκαλον καὶ πολυτελὴ εὐπρεπισμόν.

(ἔτεται ἡ συνέχεια)

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ.

ΤΟΠΟΘΕΣΙΑΙ ΔΑΝΙΚΑΙ.

Το ἔαρ πολὺ ἀργὰ ἐπισκέπτεται τὴν Κοπενάγην καὶ ὅταν τέλος πάντων ἀρχίσῃ νὰ δεικνύῃ τὴν ἀκραν τῶν πτερύγων του, δὲ Θεὸς ἡζεύρει πόσαι εὐχὴ τῷ ἀναπέμπονται. Ἀπὸ τὸν Μάρτιον οἱ ποιηταὶ τὸ ψάλλουσι, διὰ νὰ τὸ κολακεύωσιν. Αἱ νεάνιδες ἐνθυμούμεναι τὰς διασκεδάσεις τοῦ παρελθόντος ἔτους, τὸ καραδοκοῦσι διὰ νὰ ἀρχίσωσι πάλιν τοὺς βεμβώδεις περιπάτους των εἰς τὰ δάση, καὶ οἱ ἔμποροι τῆς Ἐστεργάδης τὸ ἐπιθυμοῦσιν ἔτι περισσότερον τῶν νεανίδων, διότι πρόκειται περὶ τῆς τύχης τῶν λεπτῶν καλυμμάτων καὶ τῶν νέων ἐσθήτων τὰς ὁποίας ἐκ Παρεσίων ἐκδύονται. Ἀλλὰ τὸ ἔαρ βαδίζει βραχέσι βήματιν ὡς μέγας τις ἄρχων. Σταματᾷ ἐν Γαλλίᾳ ἐν Γερμανίᾳ, παντοῦ ὅπου ὠραία τις πηγὴ τῷ μειδιᾷ ἡ φαντασία τις τὸ κρατεῖ, οἱ δύο δὲ ἄγγελοι οἵτινες προπορεύονται αὐτοῦ, ἡ χελιδὼν καὶ ἡ ὑπολαίτης τὸ ἀναγγέλλουν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Βαλτικῆς τρεῖς ἡμέρας πρότερον τῆς διαβάσεως του ἐκ τῆς Ἐλβας. Ἐπὶ τέλους ὠραίαν τινα ἡμέραν ἐχθύνη εἰς τὴν κατεσπαραγμένην ἐκείνην καρδίαν, ραν διασπείρεται εἰς τὴν πόλιν ἡ εἰδῆσις, διε

οὐρανὸς εἶναι ἐντελῶς κυανοῦς, δὲ κοῦκκος ἔψαλε, καὶ τὰ δένδρα τοῦ δάσους ἥρχισαν νὰ πρασινίζουν. Τότε ὅλαι αἱ ὑπὸ ἐνοίκιον ἄμαξαι εἶναι εἰς ζήτησιν, καὶ ὅλαι αἱ οἰκογένειαι ἔξερχονται ἔξω τῶν τειχῶν νὰ χαιρετήσωσι τὸν ἀγαπητὸν Θεόν, ὅστις ἥλθεν ἐπὶ τέλους νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ. Ἐν τῇ Ἐλλάδι εἴμεθα ἀχάριστοι, δεχόμεθα τὸ ἔχρως ὡς ὑποχρεωμένον νὰ ἔλθῃ. Ἀλλ' ἐν τῷ Βορρᾶ τὸ θεοποιοῦν καὶ τὸ θυμιάζουν. Εἰς τὴν Γερμανίαν ἑορτάζουν κατὰ τὸν Μάϊον τὴν ἑορτὴν τῶν ἥρδων. Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὅλαι αἱ οἰκίαι εἶναι ῥόδα, ἡ Τράπεζα εἶναι κεκαλυμμένη ἀπὸ στεφάνους ἐκ ῥόδων, καὶ γυναῖκες εἶναι κεκοσμημέναι μὲν ῥόδα, καὶ οἱ ἀνδρες ψάλλουσιν ὡς δὲ Ἀνακρέων τὸ ῥόδον καὶ τὸ ἔχρ. Εἰς τὴν Δανικήν εἰπὲ δὲ λόγων μῆνα δὲν διμιλοῦσι περὶ ἄλλου ἀντικειμένου εἰμὴ περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἔχρος. Ή πολιτικὴ ζημιοῦται ἐὰν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν γεννήσῃ σπουδαῖόν της ζήτημα. Οὐδεμίᾳ συζήτησις ἐν τῇ βουλῇ, οὐδὲν στρατιωτικὸν ἔργον δύναται νὰ ἀντισταθμίσῃ τὴν ἐντύπωσιν θην προξενεῖ ἐν Φριδερικίᾳ κλάδος δένδρου πρασινίζων ἐκ φύλλων ἡ μικρόν τι ἄνθος φυδόνενον ὑπὸ τὸ παράθυρον. Ή λέξις ἔχρ εἶναι ἡ μόνη ητίς εἶναι συγκεχωρημένη πᾶσα δὲ φιλοφρόνησις εἶναι περιττὴ ἀρκεῖ μόνον νὰ εἴπῃ τις εἰσερχόμενος εἰς αὐθουσάν τινα: «Πῶς ἔχετε;» καὶ «ἰδοὺ τὸ ἔχρ.» Κατ' ἐκείνης τὰς ἡμέραςτὰ πάντα εἶναι εἰς κίνησιν πέριξ τῆς πόλεως. Οἱ μεμνηστευμένοι εἴσερχονται εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ συλλέξωσι τὸ ἥράνθεμον καὶ νὰ διμιλήσωσι περὶ τῶν ἐλπίδων των, οἱ καλοὶ πολῖται διατρέχουσι τὰ προάστεια διὰ νὰ καπνίσωσι τὴν πίπτων των μετ' εὐχαριστήσεως ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὠραίας φύσεως. Οἱ πωληταὶ τοῦ οἰνοπνεύματος καὶ τοῦ καπνιστοῦ σαλωμοῦ (κοκκινοφάρου) κάθηνται εἰς τὴν είσοδον τοῦ δάσους οἱ σχοινούραται στήνουσι τὴν σκηνήν των εἰς τὸν λειμῶνα τῆς Κερλοτενλάνδης δὲ ξενοδόχος τοῦ Klappenberg τοποθετεῖ τὰς τραπέζας του εἰς τὴν ἄκραν τοῦ λόφου, τοῦ παρακειμένου εἰς τὴν θάλασσαν δὲ ἀντικρὸν ξενοδόχος τῆς τερψιθέας (Bellevue), ὅστις τὸν θεωρεῖ μὲν ὅμμα ζηλότυπον, καθαρίζει τὰς δενδροστοιχίας τοῦ κήπου του, καὶ ἀπειλεῖ νὰ ἀλλάξῃ τὸ σχῆμα τῶν μοσχοβοτάνων του, τὰ δοποῖα ἀπὸ εἴκοσι ἐτῶν εἶναι συμμέτρως κεκομμένα ἐν σχήματι τόρουν ἡ γαλέτας.

Τὸ περιεργότερον εἶναι ὅτι καθ' ἣν ἡμέραν οἱ κατοίκοι τῆς Κοπενάγης δὲν θλέπουσι πλέον κιένα ἐπὶ τῆς γῆς, οὕτε διμίχλην τοῦ κειμῶνος εἰς τὸν οὐρανὸν, νομίζουσιν ὅτι εἶναι ἀνυπόφορος καύσων καὶ δνειροπωλοῦσι τὴν ἀνάπτωσιν καὶ τὰ δροσερὰ μέρη τῆς ἐξοχῆς. Ὁστις λοιπὸν εἰς τὰ περίχωρα τῆς πόλεως ἔχει γωνίαν τινα γῆς, ἔτοιμάζεται. Αἱ θύραι τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀριστοκρατίας κλείουσι, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ δικαιούσην μεταναστεύει, διότι οἱ καθηγηταὶ καὶ οἱ δικαζοῦσι δις ἢ τρις καθ' ἕβδομάδα ἐπανέρχονται εἰς τὰς ἔδρας των. Ἀλλὰ μόλις ἡ γῆ ἀναλάβῃ δλίγην ζωὴν καὶ ιδοὺ αἴφνης πάλιν τὰ δένδρα ἀνατριχίζουν ἐκ τῆς πνοῆς τοῦ βορρᾶ, τὰ δὲ πτωχὰ φυτὰ τὰ δοποῖα ἀρχίζουσι νὰ ἀνθίζουσιν, αἰσθάνονται κρύον. Τότε τρέχουσι πάντες εἰς τὸν ήλιον διὰ νὰ θερμανθῶσιν, κλείουσι στεγανῶς τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν τῆς ἐξοχῆς καὶ ζερόνουσιν εἰς τὴν ἄκραν τῆς θερμαστρας ὡς κατὰ τὸν Ἰανουάριον· ἀλλ' ἀδιάφορον ἀν ἔγιναν! Εἶναι ἡ ώραιοτέρη ἐποχὴ τοῦ ἔτους, εἶναι ἔχρ, εἶναι θέρος, καὶ δὲν εἶναι συγκεχωρημένον νὰ μείνῃ τις εἰς τὴν πόλιν ἀφοῦ τὸ ἡμερολόγιον φανερόνει ὅτι ἔφθασαν τὰ κυνικὰ καύματα. Γενικὴ μετοικεσία κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν. Ἡκολούθησε λοιπὸν καὶ ἐγὼ τοὺς ἄλλους καὶ ὑπῆργον νὰ ζητήσω τὸν Δανικὸν ἥλιον εἰς τὰς ὅχθας τοῦ Sund ἡ εἰς τὴν λίμνην τοῦ Esgum.

Εἰς οὐδὲν μέρος ζωες ἐκτὸς τῆς Δανικακίας ὑπάρχουσι δάση ἐκ φηγοῦ τόσον ώραια καὶ μεγαλοπρεπῆ, εἰς οὐδὲν δὲ ὥσπερτας μέρος τὸ φύλλωμα εἶναι τόσον ἀνθηρόν καὶ δροσερόν. Διατρέχων τις τὴν Σεελάνδην συναντᾷ ώραιοτάτας τοποθεσίας ἐδῶ μὲν πεδιάδα, ἔνθα βόσκουν αἱ δαμάλεις, καὶ οἱ ἀνεμόμυλοι στρέφουν μὲν τὰς πλατείας πτέρυγάς των, ἐκεὶ βαθὺ τὸ δάσος διασχίζομενον ὑπὸ ἀτραπῶν ιδιορρύθμων, μυστηριώδην, ἐλκυστικῶν, καὶ ποῦ μὲν τὸ δάσος εἶναι πυκνὸν καὶ βαθύσκιον, ποῦ δὲ ἀπυγάζει ἐκ κυμάτων φωτὸς διασχίζοντος τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων. Ἐκεῖ τις εἰσερχόμενος καταλαμβάνεται ὑπὸ ἐντυπώσεως ἀνεξηγήτου καὶ αἰσθάνεται ἀνεκλάλητον ἀγαλλίασιν, ταυτοχρόνως δὲ ἔρχεται ἡ γλυκεῖα καὶ ἐπιπλακιος ἐκείνη μελαγχολία, ἥν οἱ Δανοὶ ἀποκαλοῦσιν veemod. Ἐκεῖ εἶναι ἡ ποίησις· ἐκεῖ τὰ ἐσωτερικὰ ὅργανα τῆς ψυχῆς κινοῦνται ὑπὸ ἀοράτου χειρὸς καὶ κρούονται ἀρμονικῶς· ἐκεῖ αἰσθάνεται τις δύναμιν τινα ἔλξεως καὶ προκλιθημά τι ἀόριστον. Όλη ἡ φύσις εἶναι πρόθυμος νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ τὰ μυστήρια της, τὸ οὖς ἀκούει καὶ ὁ νοῦς περιμένει. Πλαρὰ τὴν ἄκραν τοῦ δάσους εἶναι λίμνη τις ὅπου τὰ πτηνὰ ποτίζονται, οἱ δὲ κλάδοι τῶν δένδρων κατοπτρί-

ζονται ὑπὸ τὰς ἀκτίνας, τοῦ δύοντος ἥλιου· πλησίον ἐκεῖ βλέπει τις τὴν ἀγροτικὴν οἰκίαν, ἡτις ὑψόνει συνεσταλμένως τὴν καλαμίνην στέγην της ὑπεράνω τοῦ ἐκ λευκακάνθης φράκτου καὶ τὴν ἐκ πλίνθων ἐκκλησίαν, κτισμένην ἐν σχεδίῳ ἀγχίσιων ἀγγλοσαξονικῶν ἐκκλησιῶν μὲ τὸν ὄγκωδην τετράγωνον πύργον της καὶ τὸ δύοντατὸν λωδωνοστάσιόν της, ἀπεικόνισμα ἀναμφιβόλως τῆς μυστικῆς κλίμακος διὰ τῆς ὁποίας ὁ νοῦς ἐκ τῆς γῆς ἀναβαίνει πρὸς τὸν οὐρανόν. Ποτὲ δὲν εἶδον τὴν Βεστμορελάνδην, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι οἱ τύποι τοὺς ὁποίους δὲ Βουδόβορθ, δὲ Βίλσων, δὲ Σούδεϋ ἔξελέχαν διὰ τὴν ἀποχώρησίν των, πρέπει νὰ ὅμοιάζουν πολὺ πρὸς τὰς λίμνας τῆς Δανιμαρκίας.

Η ὁδὸς τῆς Ἐλσενώρης διέρχεται διὰ μέσου ἑνὸς τῶν ὀραιοτέρων δασῶν τῆς Σεελάνδης, καὶ παρὰ τὴν θάλασσαν. Συχνότατα ἐνταῦθα δὲ οὐρανὸς εἶναι σκοτεινὸς, ἢ δὲ χαρίσσα καὶ ζωηρὰ αὐτὴ γῆ φαιδρύνεται ὑπὸ τὸν τοιοῦτον οὐρανὸν, ὡς τὸ πρόσωπον νεάνιδος ὑπὸ ἐνδύματα πένθιμα· ἐκ τοῦ δάσους βλέπει τις ὀραίας ἔξοχικὰς οἰκίας, καὶ δενδροστοιχίας κήπων ἐστεφανωμένας μὲ ἄνθη· ἀπὸ δὲ τῆς θαλάσσης δὲν βλέπει τις ἄλλοι εἰμὴ τὸ παράλιον γυμνόν, τὰ δύκτια τοῦ ἀλιέως ἐκτεταμένα ἐπὶ τῶν πάλων καὶ τὸν οἰκίσκον του ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ αἰγαλοῦ ὅμοιάζοντα πρὸς λέμβον τὴν ὁποίαν ἀνέσυρον ἐκ τοῦ ὄδατος. Ἐπὶ ταύτης τῆς ἄμμου, τὴν ὁποίαν ἡμέραν καὶ νύκτα βρέχει ἡ παλιρροία, τὸ μόνον φύδμενον ἄνθος εἶναι ἡ μυόσωτις, τὸ ἄνθος τῆς ἐνθυμήσεως. Οὐθώτατα δύναται τις τεῖνα εἴπη ὅτι φύεται ἐκεῖ διὰ ὑάναμιμηνήσκη εἰς τὸν περιπυγῆτην, τὸν προσεγγίζοντα εἰς τὴν μεμακρυμένην αὐτὴν παραλίαν, τὴν γενέτειράν του γῆν τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἔπισθέν του καὶ τοὺς φίλους οὓς ἀπεχαιρέτησεν.

Η Ἐλσενώρη εἶναι τὸ κέντρον ἔνθα οἱ ναυτικοὶ συνέρχονται· ἐκεῖ προσορμίζονται οἱ πανταχόθεν καταπλέοντες· ἐκεῖ λαλοῦνται ἄπασαι σχεδὸν αἱ γλώσσαι. Ἀπὸ πρωΐας δὲ μέχρις ἐπεφράσας αἱ σημαῖαι τοῦ Βορρᾶ καὶ τῆς μεσημερίας κυματίζουν ἐπὶ τοῦ Σούνδου. Οἱ ξένοι ναῦται ἀποθιάζονται καὶ διασπείρονται εἰς τὰς δόδος· οἱ ξενοδόχοι τῆς Ἐλσενώρης εέρχονται καὶ τοὺς προσμειδῶσιν, οἱ ἔμποροι τοὺς περιμένουσι, καὶ πάντες ἐνταῦθα ἐργάζονται· διὰ τὸν ναυτικὸν καὶ κοινῷμενον ὄντες ερεύνηται πάλιν αὐτούς. Εἰς τὰς ἐσχατὰς τῆς πόλεως εἶναι κτισμένον τὸ Kroneborg. Η ἄκρα τῆς γῆς ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑψοῦται ὁ πύργος οὗτος

ώνομάζετο ἄλλοτε OcreKrog (ἄκρα τοῦ ὄπτες). Ήτο δὲ τῷρόντι τὸ οὖς τῆς Δανιμαρκίας ἀνοικτὸν εἰς ὅλους τοὺς θορύβους καὶ τὰς εἰδοποιήσεις, τῆς θαλάσσης, τὸ Kreueborg εἶναι κτίριον κολοσσαίς ἀρχιτεκτονικῆς· περικυκλοῦνται ὑπὸ τριῶν προπυργίων, εἴναι πλήρες στρατιωτῶν καὶ προμηθευμένον μὲ τηλεόλα, ὡς πύργος τις ὅστις ἔχει δύσκολον τινὰ ἀποστολὴν νὰ ἐκπληρώσῃ, τὴν εἰποραξίαν δηλονότι ἑνὸς φόρου. Όλα τὰ πλοῖα διέρχονται ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ φρουρίου τούτου καὶ ὅφελουν νὰ πληρώσωσι φόρον εἰς τὴν θαλάσσιαν ταύτην ἀκρόπολιν, ἡτις τὰ ὑπερασπίζεται, καὶ εἰς τὸν φάρον ὅστις τοὺς φέγγει. Εἶναι ἡμέραι καθ' ἄς διέρχονται ἐκεῖθεν κατ' ἐκκοντάδας, καὶ κατ' ἔτος δ ἀριθμός των αὔξανει.

Ἐκ τοῦ ὕψους ἑνὸς τῶν πύργων τοῦ Kroneborg ὃ διφθαλμὸς περιβάλλει ὀραιότατον πανόραμα, ἀφ' ἑνὸς μακρόθεν φαίνεται ὡς κυκνόλευκος γραμμὴ τὰ τείχη τῆς Κοπενάγης, ἐξ' ἄλλου δὲ μέρους τὰ ὅρη τοῦ Kullan, κατὰ μέτωπον τοῦ φρουρίου τὰ Σουηδικὰ παράλια ἄγονα καὶ ξηρά, ἢ πόλις τοῦ Χελσινβόργ τῆς ὁποίας αἱ ἐρυθραὶ στέγαι ἀπανγάζουσιν εἰς τὸν ἥλιον, καὶ ἡ θάλασσα πρασίνη μὲν ὡς λειμῶν περὶ τὰ ἄκρα, μελανὴ δὲ, καὶ βαθεῖα ἐν τῷ μέσῳ. Ἐντεῦθεν τὸ Sund ἐκεῖθεν δὲ τὸ Categat, καὶ τὰ πλοῖα τὰ δόπια προσορμίζονται ἡ ἀναχωροῦσι διασχίζουσι τὰ κύματα καὶ διέρχονται ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἀδιακόπιας. Ἐν τῷ μέσῳ τούτων τῶν πλοίων τὰ δόπια ἐπλεον ὑπὸ τὸν ἄνεμον καὶ ἤρχοντο ἐκεῖ τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου παρατεταγμένα εἰς γραμμὴν ὡς λόγχος στρατιωτῶν μοὶ ἔδειξαν μακρόθεν δύο πλοῖα ἑλληνικά. Δὲν ἐγνώριζον εύτε τὸ ὄνομα των οὔτε τὸ ὄνομα ἐκείνων οἵτινες τὰ ἐστελλον ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Βορρᾶ, ἀλλ' ἤρχοντο ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἔφερον τὴν σημαίαν τῆς πατρίδος μας, τὰ θέωρουν μετὰ συγκινήσεως καὶ τὰ ἡκολούθουν διὰ τῶν ὁφθαλμῶν μου. Λέγεται ὅτι τὰ ὅρη ταῦτα τοῦ Kullan τὰ δόπια ὑψοῦνται ἐκεῖθεν τοῦ Sund ἥσχαν ἄλλοτε τὰ ἐσχατὰ ὅρια τοῦ γνωστοῦ κόσμου, αἱ στήλαι τοῦ Ήρακλέους. Ἀλλ' ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου ὁ κόσμος ἐμεγάλωσεν. Οἱ ἀλιεῖς μὲ τὰ κακία των διευθύνησαν μακρύτερα παρὰ ὁ Ἕλληνος ἡ ἐνδεδυμένος δορὰν λέοντος. Οἱ ἄνθρωποι ὑπερέβησαν τὰ ὅρια τὰ δόπια ἡ ἄγνοια τοὺς ἐπέβαλεν. Ή φιλοδοξία των ὑπερηνέστερων καὶ ἀγνωστον ποῦ θὰ σταματήσῃ τὸ nec plus ultra των. ἄλλοτε οἱ παραπλέοντες ὑπὸ τοὺς πρόποδας τῶν ὄφεων τού-

των προσέφερον θυσίαν εἰς τὸν Ἡρακλῆ. Σήμερον οἱ νυῖται οἱ διερχόμενοι πρώτην φοράν ἐκεῖθεν διεσπέλουσι νὰ ὑποστῶσι τὸ θαλάσσιον βάπτισμα καὶ νὰ πληρώσωσι φόρον· ἡ δὲ ἀπλὴ αὕτη ἕρετὴ ἐπήγασεν ἐκ τῆς πομπώδους τελετῆς τοῦ ὀλοκαυτόματος, καὶ ἡ φωιδρὰ σπονδὴ ἀντικατέστησε τὴν θυσίαν τοῦ αἵματος.

Ἀντικρὺ τοῦ Kullan παρίσταται λόφος κεκαλυμμένος ὑπὸ γλόης δινόματι, λόφος τοῦ Odin ἐκεῖ λέγουσιν ὅτι εἶναι ἐνταφιασμένος ὁ σκανδιναύτικὸς Θεός· ἀλλ᾽ ἐκτὸς τούτου δὲν φαίνεται ἐνταῦθα σῆμερον, καὶ τὸ μνημεῖον τοῦ ἔθνικοῦ τομεῖσίου Χιμελμάκην. Περίφραγμά τι ἐκ δένδρων περικλείει τὸ μέρος ἔνθα τὰ δυτικά τοῦ ὑψίστου εἶναι τεθειμένα, πηγὴ δέ τις δικυργοῦς Ὅδατος ἔρει ἐκεῖ μετὰ γλυκέως μορφορισμοῦ, αἱ δέ νεάνιδες τῶν πέριξ, αἴτινες γινώσκουσι τὴν μυθολογίαν λέγουσιν ὅτι εἶναι ἡ ἀληθὴ πηγὴ τῆς σοφίας, ἡ πηγὴ τῆς Μύμερ, διὰ τὴν ἑποίαν ὁ Odin ἐθυσίασε τὸν ἔνα τῶν διθαλμῶν τοι. Τὰς ώραίας ἡμέρας τοῦ θέρους αἱ κόραι προσέρχονται ἐκεῖ διὰ νὰ πίωσι, καὶ τυχαίως ἔρχονται νέοι ἐπίσης, ὥστε ἡ πηγὴ τῆς Μύμερ ἀκούει καὶ γλυκέα αἰσθήματα, φίλτρον ἔρωτος, παράγον πολλοὺς γάμους ἐν τῇ χώρᾳ.

Οἱ ἀγαπῶντες τὴν ποίησιν ἀδύνατον εἶναι ν' ἀπομακρυνθῶσι τῆς Ἐλσενώρης χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῶσιν ἄλλον τινα λόφον ἀφειρωμένον ἐπίσης εἰς ἔτερον τάφον. Ἄνωθεν ἔνδε τῶν τερπνοτέρων πύργων τῆς Σεελάνδης, ἀνωθεν τοῦ Marienlyst, εἰσέρχεται τις διὰ στενῆς διόδου εἰς δάσος ἐκ φυγῆν, τὸ δόποιον ἀφ' ἔνδε μὲν ἐκτείνεται μέχρι τῆς θαλάσσης, ἀφ' ἔτέρου δὲ εἰς ἐκτεταμένην πεδιάδα. Ἐκεῖ βλέπει τις τρεῖς βράχους τὸν μὲν ἐπὶ τοῦ δὲ τεθειμένους, πέριξ δὲ τοῦ χονδροειδεστάτου μυημένου πέσσαρας λίθους τετραγώνους, ἐφ ὃν οἱ περιηγηταὶ κάθηνται· ἐκεῖ ἀναπαύεται ἡ μελαγχολικὴ σκιὰ τοῦ Ἀμλέτου. Ἐὰν, ὡς διατείνονται οἱ δύσπιστοι, ἡ παράδοσις αὕτη τοῦ λαοῦ εἶναι μέντης, οὐδεὶς ἄλλος τόπος ἐδύνατο νὰ ἐκλεγθῇ καταλληλότερον πρὸς τὴν δύοισι τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἥρωος τοῦ Σακεσπήρου. Τὸ δάσος τοῦτο εἶναι σκιερὸν ὡς ἡ ίδεα τοῦ πένθους, ἡ τις ἔβασις λευκεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἀμλέτου. Οὐδεὶς ἄλλος κρότος ἀκούεται ἐκεῖ ἐκτὸς τῆς πενοῦς τῆς αὔρας, τῆς κινούσης τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ τοῦ μυκηθμοῦ τῆς τρικυμίας τῶν κυμάτων. Πλησίον ἐκεῖ εἶναι ἡ τερπνὴ κατοικία, ἡ κατοικία ἡ βασιλικὴ, ὅπου τραχγωδοῦν, χορεύουν καὶ διασκε-

δάζουν, ἐνῷ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀμλέτου ἀναπαύεται ἐν τῇ ἐρημίᾳ. Μίαν ἑσπέραν ἐκάθητα ἐκεῖ καὶ μολέφάν ὅτι ὁ Σακεσπήρος παρεκάθητο ἐκεῖ πλησίον· τόσον κατώρθωσε νὰ κατασταθῇ ὁ πιστός διερμητεὺς τῆς ποιήσεως τοῦ Βορᾶ· ἔσκυψα ἐπὶ τῆς ψυχῆς ταύτης πέτρας, ὡς διὰ νὰ ἐρωτήσω δῆθεν τὸν Ἀμλέτον, ἐὰν εὑρε τὴν τελευταίαν λέξιν τοῦ αἰνίγματος τὸ ὄποιον ἦθελε νὰ λύσῃ. Ἀναχωρῶν δὲ ἔκοψα ἐν ἐκ τῶν κιτρίνων ἐκείνων ἀνθέων τῶν φυομένων πέριξ τῶν τάφων. Βεβαίως ἡ Ὁφελία ἦθελε θέσει τὸ ἄνθος ἐκεῖνο ἐπὶ τοῦ στέμματος τῆς.

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν) K. M.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ.

ΕΝ ταῖς ἐκθέσεσι πολλῶν πριηγητῶν, οἵτινες κατὰ διαφόρους κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἡττον μεμακρυσμένας ἐποχὰς εἰσεχώρησαν εἰς τὸ ἀπέραντον κατὰ τὴν ἐκτασιν Οὐράνιον κράτος, ἀπαντῶμεν πολλὰς πάνυ περιέργους πληροφορίας περὶ τῶν ἥθων καὶ ἑδύμων τῶν κατοίκων τῆς εὐρείας ταύτης αὐτοκρατορίας, τὰς δόπιας συνοπτικῶς ἐκθέτομεν ἐνταῦθα χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Χρυσαλλίδος.

Εἰ καὶ πολλοὶ ἔγραψαν μέχρι τούδε πολλὰ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, τοσαύτην δύμας ὑλην ἔχει ὁ ἐπιθυμῶν νὰ προχρηματευθῇ περὶ αὐτοῦ, ὥστε τόμοις δόλοκληροις δύνανται νὰ ἀπαρτισθῶσι. Κράτος οὗ ἡ τε ἐκτασίς καὶ ὁ πληθυσμὸς μέχρι σήμερον ἀγνοοῦνται πολλὴν δύναται νὰ χορηγήσῃ ὑλην, ποικίλην ἄμα καὶ περίεργον, τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον πολλῶν αἰώνων ζωὴν μετροῦν, οὐδὲ μίαν συγκοινωνίαν ἔλαβε μετὰ τῶν ἄλλων ἔθνῶν τῆς οἰκουμένης. Καὶ ἡ μὲν ἐκτασίς του καὶ ὑπολογισμὸν δυνατὸν νὰ μετρηθῇ, ἀλλ᾽ ὁ πληθυσμὸς αὐτοῦ δύσκολον· εἶναι δὲ τοσοῦτος ὥστε πολλαὶ μυριάδες ἀνθρώπων μὴ ἔχοντες οὐδὲ σπιθαμὴν γῆς διαιτῶνται ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐντὸς πλοίων ἐπὶ τούτῳ κατεσκευασμένων. Περίεργον δὲ εἶναι νὰ βλέπῃ τις πλησίον πόλεως κτισμένης ἐπὶ τῆς παρελίκες, ὡς λ. χ. τῆς Καντόνος, ἄλλην πόλιν κινούμενην ἐντὸς τῆς θαλάσσης. Ἄνθρωποι γεννῶνται καὶ ἀποθνήσκουσι χωρὶς νὰ κατακλινθῶσιν οὐδὲ ἀπαξ ἐπὶ τῆς γῆς. Τοσαύτην δὲ ἐντασίαν λαμβάνει δοσηρέσαι ὁ πληθυσμὸς, ὥστε πολλαὶ ἐφευρέθησαν μέθιδοι πρὸς περιορισμὸν αὐτοῦ. Χιλιάδες νεογνὰ ρίπτονται ἐντὸς βαράθρων ἢ πύρ-